

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονμται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν,
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ. Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔτος Εἰκοστὸν Ἐφημερ. τῶν Κυριῶν. — Ἡ πομπὴ τῶν Παναθηναίων. — Τὸ ἀρχαῖον κτένισμα (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Τὰ Ἠλύσια, Ὀγδοηκονταετηρίς τοῦ Βασιλέως Λουϊπόλδου (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγὴ. Εἰδοποιήσεις — Ἐπιφυλλίς : Ἡ κούκλα τῆς Σουσάνας : μετάφρασ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

Εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ἐπίσημος σταθμὸς τῆς ὠραίας ἡλικίας. Εἶναι περίοδος, καθ' ἣν ἄνθρωποι καὶ πράγματα ἀρχίζουσι νὰ ἔχουν παρελθόν, ἱστορίαν, ἀναμνήσεις. Εἶναι ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ζωὴ παρουσιάζεται ὑπὸ σοβαρωτέρων μορφῶν, ἢ αὐτενέργεια ὀξύνεται εἰς δράσιν, τὰ ὄνειρα μεταβάλλονται εἰς πραγματικότητας καὶ οἱ εὐγενεῖς πόθοι καταστράωνται εἰς ἔργα καὶ εἰς πράξεις.

Μία Ἐφημερίς ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἔχει πολλοὺς λόγους νὰ εἶναι ἀκόμη εὐτυχιστέρα καὶ περισσύτερον ὑπερήφανος ἀπὸ τοὺς ἀθρώπους. Ἡ ὑπαρξίς της λεπτοφυής, εὐθραυστος, ἀπὸ πολλοὺς περιβαλλομένη κινδύνους, εἰς μυρίους ἐκτιθεμένη πειρασμούς, σπανίως κατορθώνει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν.

Ὅταν μάλιστα ἡ Ἐφημερίς αὐτὴ ἀνήκει, ὡς συνθίξεται νὰ λέγεται, εἰς τὸ ὠραῖον καὶ ἀβρὸν ἡμισυ τῆς ἀνθρωπότητος, τότε ἡ ζωὴ της εἶναι περισσύτερον δύσκολος καὶ ἡ ὑπαρξίς της μᾶλλον προβληματικὴ.

Διότι τὸ ὠραῖον αὐτὸ καὶ ἀβρὸν ἡμισυ τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ἀπεκοίμησαν οἱ αἰῶνες οἱ μακροὶ μὲ τὸ φανταστικὸν ὄνει-

ρον τῆς ὠραιότητός του μόνον, ὡς ἀποκλειστικοῦ εἰς τὴν ζωὴν ἐφοδίου. Ἡ παράδοσις ἢ ἄδικος ἐξ ἄλλου ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀποδώσῃ ὅλα τὰ κακὰ καὶ ὅλας τὰς δυστυχίας τοῦ κόσμου. Καὶ αὐτὸ μὲ τὸν καιρὸν ἐπέισθη ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ βλέψεις ὑψηλοτέρας, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκας πνευματικὰς, ὅτι προορισμὸς του ἀποκλειστικὸς ἦτο πῶς νὰ φαίνεται ὠραιότερον, πῶς καλλίτερα νὰ ὑπηρετῇ τὸ ἄλλο ἡμισυ καὶ πῶς νὰ συντελῇ εἰς τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους.

Ἡ πνευματικὴ του ζωὴ, φυσικὰ, ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἡμβλύθη, οἱ κόσμοι τοῦ φωτός τὸ ἀφῆκαν μᾶλλον ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον καὶ ἡ ἀφύπνισίς του εἰς μίαν ζωὴν νέαν, θετικὴν, κατακαυζομένην ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὑπῆρξε παντοῦ κἄπως δύσκολος καὶ ἐπίπονος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα «ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ὑπῆρξε ἐπὶ εἰκοσι τῶρα ἔτη τὸ ὄργανον τῆς ἀφύπνισεως αὐτῆς. Αὐτὴ πρῶτη ἐτόλμησε μίαν ὠραίαν ὡς καὶ σήμερον ἡμέραν τῆς ἀνοιξέως νὰ ἀψηφῆσῃ τοὺς κινδύνους τῶν ἐμπαιγμῶν, τῶν εἰρωνικῶν σχολίων καὶ τῶν διωγμῶν ἀκόμη καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὸ κήρυγμα τῆς γυναικείας ἀναγεννήσεως. Αὐτὴ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν μακρὰν κατεκρήμνισε λίθον πρὸς λίθον τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα τῶν προλήψεων καὶ ἔθεσε τὰ θεμέλια νέας ζωῆς, νέας δράσεως, νέας καὶ ἰσχυρᾶς συμμετοχῆς τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας.

Ἡ πρῶτη ἐμφάνισίς της, ἂν καὶ εἶχε πολλοὺς πολεμίους, εἶχεν ὅμως καὶ πολλοὺς φανατικοὺς θαυμαστάς. Ἀκριβῶς διότι ἐξέπληξε, διότι εἶπε πράγματα ἀσυνήθη καὶ πρωτοφανῆ, διότι εἰρηνικῶς καὶ μὲ τὴν σημαίαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλεγγυῆς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως, ὑπῆρξε μᾶλλον πανηγυρικὴ.

Ἄλλ' ἔταν παρήλθεν ἡ πρώτη ἐκπληξίς, ἕως καὶ ἡ πρώτη σκέψις ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πράγματος ἐφημέρου καὶ παροδικοῦ, ὅταν ὁ ἐνθουσιασμός τῶν γυναικῶν κατηνάσθη, ὅταν ἡ ἀδιαφορία καὶ τὸ ἀψίκορον τῆς φυλῆς προέβηκεν ἀπειλοῦντα τὴν ὑπαρξίν της καὶ μαζῆ με αὐτὴν τὴν ἦταν τῆς ιδέας, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίζετο, τότε ἡ ἐφημερίς αὐτὴ διέτρεξε περιόδους ἀγωνίας καὶ ἀπογοητεύσεως, εἰς τὰς ὁποίας ὁμοῦς ἀντεπεξῆλθε, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ οὔτε γραμμὴν ἀπὸ τὸ πρόγραμμα της, χωρὶς εἰς οὐδὲν καὶ πρὸ οὐδενὸς νὰ υποχωρήσῃ.

Καὶ εἰς τὰς ιδέας της αὐτὰς παρέσυρε με τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸν καιρὸν ὄχι πλέον τὰς γυναίκας μόνον, πολλὰ τῶν ὁποίων ἠρέσκοντο καὶ ἀρέσκονται ἕως ἀκόμη εἰς τὸ παλαιὸν καθεστὼς τῆς ματαιότητος καὶ τῶν προλήψεων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνδρας ἀκόμη.

Σήμερον πλέον δὲν ὑπάρχουν ἀνδρες, οἱ ὅποιοι θὰ ἐτόλμων νὰ συζητήσουν τὴν πνευματικὴν τῶν φύλων ἰσότητά καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὴν εὐεργετικὴν συμμετοχὴν τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Σήμερον αἱ Ἑλληνίδες ἐπολιτογραφῆθησαν με δικαίωμα πλῆρη εἰς τοὺς κόσμους τοὺς ὁποίους φωτίζουν αἱ ἐπιστῆμαι καὶ στολίζουν αἱ ὠραῖαι τέχναι καὶ κάμνει σεβαστοὺς ἡ ἐργασία, ἡ αὐτενεργία καὶ ἡ πρόοδος. Σήμερον τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ὠραῖα φορέματα δὲν εἶναι πλέον ἀρκετοὶ στολισμοὶ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλ' οὔτε τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἀξιώματα τῆς οἰκογενείας της, καὶ ἡ καλλονὴ της ἀρκοῦν ὡς τίτλοι τιμῆς καὶ διατήρησιν εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ὑπόστασίν της.

Σήμερον αἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν ἀτομικότητα ἰδίαν, εἶναι ἀνθρωποὶ, εἶναι τόσαι νέαι δυνάμεις καὶ τόσα νέα ρῶτα εἰς τὴν πυρετωδῆ κίνησιν με τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ τρέχει τὸν αἰώνιον δρόμον της. Σήμερον ἔθνη καὶ λαοὶ μετροῦν τὴν προόδον των εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ με τὴν προόδον τῶν γυναικῶν των καὶ ἡ Ἑλλάς ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ὑπερήφανος, διότι αἱ γυναῖκες της δὲν ὑστεροῦν, ἐν μέτρῳ ἀναλογιῶν πάντοτε, τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν ἡ σημαιοφόρος τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς προόδου αὐτῆς μετέχει σήμερον εὐτυχῆς τῆς Ἑθνικῆς αὐτῆς ὑπερηφανείας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ὠραιότεραν ἀμοιβὴν τῶν μακρῶν ἀγῶνων καὶ θυσιῶν της.

Η ΠΟΜΠΗ ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

Τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅπου ἡ μέθη τοῦ ἀθλητισμοῦ κυριαρχεῖ κάθε ἄλλου αἰσθημάτος καὶ ὅπου οἱ ἀγῶνες καταπνίγουν καὶ αὐτὸν τὸν ἀηδῆ θόρυβον καὶ τὴν κραιπάλην τῆς προεκλογικῆς κινήσεως, φυσικὸν εἶνε ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀδικρίτως νὰ ἀναζῶμεν, ἔστω καὶ δι' ὀλίγας ἡμέρας, στιγμὰς ζωῆς τοῦ μεγάλου παρελθόντος καὶ νὰ ἀναγεννώμεθα Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες τῶν ὠραίων ἰδανικῶν.

Φυσικὰ εἰς αὐτὸ ὀφείλω καὶ ἐγὼ τὴν ιδέαν μου μιᾶς ὠραίας ἐμφανίσεως τῶν Ἑλληνίδων εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι ἠμποροῦν ἕως νὰ μᾶς δώσουν νικητὰς εἰς τὸν δρό-

μον ἢ εἰς τὴν σφαιραν καὶ τὸν δίσκον, μοῦ φαίνεται ὁμοῦ πολλὸ δυσκόλον νὰ μᾶς δώσουν νικητὰς εἰς τὴν ὠραιότητα.

Καὶ ὅταν λέγω ὠραιότητα, δὲν ὀμιλῶ περὶ τῶν γυναικῶν, με τὰς ὁποίας κατὰ τὸν αἰῶνά μας φαίνεται ἀποκλειστικῶς καὶ ὑποχρεωτικῶς συνδεδεμένον τὸ ὠραῖον. Τὴν φυλὴν καὶ τὰ ἔθνη δὲν κυφοροῦν καὶ δημιουργοῦν μόνον αἱ γυναῖκες. Καὶ δι' αὐτὸ οἱ πρόγονοί μας, οἱ ὅποιοι εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ ἦσαν ἀνθρωποὶ τέλειοι, τὸν ἀθλητισμὸν συνέδεον τόσον στενῶς με τὸ κάλλος, ὥστε τὰ ἀγάλματα τῶν ἀθλητῶν των νὰ εἶναι σχεδὸν τὰ ὠραιότερα πρότυπα μεταξὺ τῶν περισωθέντων ἠθασκυρῶν τῶν ἀρχαίων μαρμάρων.

Ὁ δυσκοβόλος αἰφνης καὶ ὁ ἀποξυόμενος τοῦ Βατικανοῦ εἶναι τόσον ὠραῖοι καὶ λεπτοφρεῖς ἔφηβοι, ὥστε διεκδικοῦν τὰ πρωτεῖα τοῦ σωματικοῦ κάλλους καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τοῦ Belvedere τὸν Ἀπόλλωνα. Ἐνθυμοῦμαι ζωηρότατα, ὡς νὰ εἶναι χθὲς ἀκόμη, τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποία μοῦ ἔκαμει ἡ γαλερία τοῦ Βατικανοῦ, περὶ τὴν ὁποίαν ἡμικυκλικῶς παρατάσσεται χορεία ὅλη νέων ἀθλητῶν, τῆς αὐτῆς περιόδου ἡλικίας.

Μία παράταξις ὠραίων καὶ λεπτοφύων σωμάτων, μία ἀνθησις κάλλους, ἀρμονίας γραμμῶν καὶ πλαστικότητος, μία ἀποθέωσις μελῶν, κινήσεων, εὐστροφίας καὶ γοργότητος ἦσαν οἱ ἔφηβοι ἐκεῖνοι.

Ἐσκεπτόμην τότε καὶ ἐξακολουθῶ νὰ τὸ πιστεύω, μετὰ δισταγμοῦ ὁμοῦ σήμερον, ὅτι ἡ ἀνάστασις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, θὰ εἶχεν ὡς φυσικὴν συνέπειαν τὴν ἀνάστασιν τῆς λατρείας τοῦ καλοῦ. Ἐσκεπτόμην ὅτι οἱ διοργανωταὶ τῶν ὠραίων αὐτῶν διεθνῶν ἐορτῶν θὰ ἠκολούθουν τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων συναδέλφων των, οἱ ὅποιοι ἐξελέγαν καὶ τοὺς δρομεῖς των καὶ τοὺς παλαιστὰς μεταξὺ τῶν ὠραιότερων ἐφήδων ἐκάστης χώρας καὶ μεταξὺ τῶν ἐξεχόντων οἰκῶν. Κάθε πόλις συνήρχετο εἰς πάνδημον συγκέντρωσιν, καὶ ὅλοι οἱ πολῖται παρίσταντο εἰς τὴν προπόνησιν τῶν ὑποψηφίων ἐφήδων, καὶ ἐδίδαν τὴν ψῆφόν των εἰς τὸν συνδυάζοντα τὸ φυσικὸν κάλλος με τὴν τελειότεραν ἀσκήσιν. Ὁ ἀθλητῆς, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξελέγετο νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν δῆμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκεν, ὄφειλε νὰ εἶναι ὠραῖος. Ἐὰν ἐνίκα, τὸ ἀγάλμα του θὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὴν ἀθανάσιαν καὶ εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν. Καὶ τότε δὲν ἠξιοῦντο τῶν τιμῶν αὐτῶν ἀνθρωποὶ ἀσχημοὶ καὶ κκακαμωμένοι.

* *

Δέκα ἔτη ἐπέρασαν ἀπὸ τοὺς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ ἐὰν ἀφαιρέσωμεν τὴν μέθην, ἡ ὁποία προηγῆθη καὶ ἐπηκολούθησε καὶ τότε τὰς ἐορτὰς αὐτάς, ὅλη ἡ προετοιμαστικὴ ἐργασία τῶν γυμναστικῶν σωματείων περιορίσθη εἰς τὸ μηχανικὸν μέρος τῶν ἀσκήσεων. Ὅτι δὲ αἱ παλαίστραι μονομερῶς κατὰ τὸ πολὺ μᾶλλον ἐπιδιώκουν τὴν ἀσκήσιν τῶν σωμάτων, ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἔλλειψις λουτρῶν, τὰ ὁποία ἦσαν ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν, εὐκαμψίαν καὶ σωματικὴν ὠραιότητα, καὶ τὰ ὁποία ἦσαν ἀπαραίτητα τῶν ἀρχαίων παλαίστρων παρρητήματα.

Θὰ ἠδυνάμην μάλιστα νὰ προσθέσω, ὅτι, ὅπως εἰς τὸ με-

ταξὺ τῆς δεκαετίας αὐτῆς διάστημα ἔγινεν ἡ ἐξέλιξις τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, ὄχι μόνον τὴν ὠραιότητα παρημέλησεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγείαν τῶν ἀσκουμένων συχνότατα ἐβλάψεν.

Ἡ γυμναστικὴ ἐξηκολούθησεν ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν νὰ ἦναι μάθημα ἐπιδείξεως καὶ εἴτε σχολικοὶ ἀγῶνες, εἴτε ἐθνικοὶ προσκηρύχθησαν, οἱ λαμβάνοντες εἰς αὐτοὺς μέρος δὲν ἠσκήθησαν κανονικὰ ὅλον τὸ ἔτος, εἰς τρόπον, ὥστε αἱ ἀσκήσεις νὰ παρεντίθενται ὡς ἀναψυχὴ εἰς τὴν πνευματικὴν κόπωσιν. Νέοι καὶ παιδιὰ ἠσκήθησαν καὶ ἀσκοῦνται πυρετωδῶς πέντε καὶ ἕξ ὥρας συνεχῶς τὴν ἡμέραν, ἕνα μῆνα πρὸ τῶν ἐκάστοτε ἀγῶνων. Εἰς τρόπον ὥστε ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωσιν καὶ ἐξάντλησιν καὶ ἡ ὑγεία των νὰ προσβάλλεται καὶ πρὸς τὰς ἀσκήσεις ὄχι ἔρωτα, ἀλλ' ἀποστροφήν νὰ αἰσθάνωνται.

Ὅπως δὴποτε σήμερον εὐρισκόμεθα πρὸ γεγονότων τετελεσμένων. Καὶ ἐὰν ὁ νικητῆς τοῦ Μαραθωνίου μας θὰ εἶναι καὶ πάλιν ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἠσκήθη νὰ τρέχῃ ἐξ ἀνάγκης μᾶλλον καὶ διότι τὸ εἶδος τῆς ζωῆς του τὸν ἐσυνείθισεν εἰς αὐτὸ, ὁμοῦ θὰ ἐνθουσιασθῶμεν καὶ θὰ τὸν στεφανώσωμεν καὶ θὰ τὸν ἀποθεώσωμεν με τὴν συνήθη ἐφημέρον ἀποθέωσιν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Καὶ δι' αὐτὸ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρουσιάσωμεν καὶ κατ' ὠραῖον, κατὰ τὸ ὁποῖον νὰ ἐνθυμίζῃ τὴν καταγωγὴν μας καὶ νὰ συγγενεύῃ με τοὺς ὠραίους βωμοὺς τῆς Τέχνης καὶ με τοὺς ὠραίους θεοὺς, εἰς τὴν λατρείαν τῶν ὁποίων ὀφείλομεν τὸ μέγα παρελθόν.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἀγῶνων, ἡ ὁποία φυσικὰ ὅλον αὐτὸν τὸν μῆνα θ' ἀσχολεῖται με τὰς λεπτομερεῖας τοῦ κανονισμοῦ αὐτῶν δὲν μοῦ φαίνεται δικταθειμένη νὰ ἀναλάβῃ νέας φροντίδας, καὶ νέας ἀσχολίας τὴν στιγμὴν μάλιστα αὐτὴν.

Ἀλλὰ ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους διοργανωτάς, δὲν ἠμπορεῖ τάχα νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς ἡ μᾶλλον ἀπὸ τὰς ἀνεπισήμους; Αἱ γυναῖκες, αἱ Ἑλληνίδες, αἱ Ἀθηναῖαι ἰδίως δὲν ἠμποροῦν νὰ διοργανώσουν μίαν πομπὴν Παναθηναίων ἐντὸς ἐνὸς καὶ ἡμισέως μηνός. Αἱ Ἀθηναῖαι, αἱ ὁποῖαι μέσα εἰς ἕνα μῆνα εἶχον διργανώσει δέκα νοσοκομεῖα τέλεια πολέμου καὶ τῶν ὁποίων ἡ δρᾶσις κατὰ τὴν ὁμολογίαν ὅλων ἀπετέλεσε τὸ μόνον φωτεινὸν σημεῖον τοῦ 1897, δὲν θὰ ἠμποροῦσαν σήμερον νὰ καταληφθοῦν πάλιν ἀπὸ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀπὸ τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ συντελέσουν, ὅπως ἡ ὠραιότης καὶ ἡ χάρις σκορπίσουν τὸ φῶς των εἰς τὰς διεθνεῖς αὐτάς ἐορτὰς.

Ἴσως οἱ ἐν τέλει καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀρνηθοῦν τὸ Στάδιον. Ἀλλ' ὁ ἱερός βράχος ἐκεῖ ἐπάνω θὰ δεχθῆ βέβαια προθύμως τὰς νεωτέρως κληφόμενες, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι πλέον τόσον ὠραῖαι, ὅσον ἦσαν αἱ προσκυνήτριαι τῆς μεγάλης θεᾶς τοῦ παρελθόντος.

Καὶ νομίζω ὅτι καμμία φωταγωγία τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ κανεὶς συνδυασμὸς θεοῦ καὶ φωσφόρου δὲν θὰ ἠμπορῇ νὰ συγκριθῆ με τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς πομπῆς ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἥλιον, ἡ ὁποία θὰ περιέλθῃ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Ἐρε-

χθεῖον καὶ θὰ ραίῃ με ἀνθη τοὺς κάτωθεν τῶν μνημείων τούτων παρατεταγμένους νικητὰς.

Ἀδιάφορον ἂν τοῦτο θὰ εἶναι ἐκτὸς τοῦ προγράμματος καὶ ἂν θὰ ἀποτελέσῃ μίαν ἐορτὴν τῶν Ἑλληνίδων ἐντελῶς ἰδιωτικὴν εἰς τιμὴν τῶν νικητῶν. Ἐχω τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔχῃ περισσοτέραν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπὸ τὰς λαμπραδοφῶρας, τὰς ὁποίας ἀντιγράφωμεν ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ ἀπὸ τὰς ἐνετικὰς ἐορτὰς καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπομιμήσεις διὰ τὰς ὁποίας θὰ δαπανηθῶσιν ἑκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν.

Λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθηναίικας ἀποτείνόμεθα καὶ αὐτῶν περιμένομεν τὴν γνώμην, ἀπόφασιν καὶ συνδρομήν.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΤΕΝΙΣΜΑ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, θαυμασταὶ τοῦ ὠραίου, ἐδίδαν μεγάλην σημασίαν εἰς τὰ μαλλιά καὶ τὸ ὠραῖον κτενίσμα. Καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπομακρυσμένας ἐποχὰς τῆς ἱστορίας, εὐρίσκωμεν σημεῖα τοῦ θαυμασμοῦ των αὐτοῦ, καὶ διάφοροι λεπτομέρειαι μᾶς κάνουν γνωστὸν πόσην φροντίδα ἐλάμβανον αἱ γυναῖκες διὰ τὰ μαλλιά των. Ὁ Ὅμηρος, ὁ τόσον πιστῶς περιγράφων τὴν ἐποχὴν του, μᾶς δίδει διαφόρους πληροφορίας καὶ διὰ τὸ ἀντικείμενον αὐτό. Καὶ κατ' ἀρχὰς βλέπομεν ὅτι δι' αὐτὸν καθὼς καὶ διὰ τοὺς συγχρόνους του, τὰ ὠραῖα μαλλιά ἦτο ἀναγκαῖον συμπλήρωμα διὰ τὴν γυναικεῖαν καλλονὴν, ἀφοῦ ἡ Ἑλένη, ἡ ἥρωὶς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐπωνομάσθη ὑπ' αὐτοῦ «καλλίκομος». Μᾶς διηγεῖται ἀκόμη ὅτι, ὅταν ἡ Ἄρτεμις ἐκλείετο εἰς ἕνα δωμάτιον διὰ νὰ καλλωπισθῆ, ἐθυσίαζεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὸ κτενίσμα της. Ἀλλοῦ πάλιν μᾶς ἐξηγεῖ πῶς ἐκτενίζετο ἡ Ἀνδρομάχη: «ἀνεκάτευε τὰ μαλλιά της με κορδέλλας, τὰ ἐσκέπαζε με δίκτυον χρυσοῦν καὶ ἔρριπτεν ἐπάνω ἕνα λεπτὸν πέπλον. Τὰ ἀγγεῖα καὶ ἰδίως τ' ἀγαλμάτια τῆς Τανάγρας εἶνε τὰ καλλίτερα δειγμάτια, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀρχαιολόγος δύναται νὰ ζητήσῃ τὰς διαφόρους μεταλλαγὰς τοῦ κτενίσματος. Καὶ ὁμοῦ πολλὰ λεπτομέρειαι μᾶς εἶνε ἀκόμη ἀγνωστοί. Δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι πάντοτε τὸ Ἑλληνικὸν κτενίσμα, ἂν καὶ ἔλαβε διαφόρους μορφὰς, εἶχε τὴν αὐτὴν βᾶσιν. Τὰ μαλλιά ἐσκέπαζαν τὸ μέτωπον ἥσον τὸ δυνατόν περισσύτερον, καὶ αὐτὸ πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν φροντίδα ὅπου ἐλάμβανον πάντοτε διὰ τὰς ὠραίας γραμμὰς καὶ τὰς ἀναλογίας. Διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ τὰ μέτωπα τὰ φουσκωτὰ ἢ τὰ κοίλα, τὰ ὁποῖα θὰ κατέστρεφαν τὴν ἀρμονίαν τοῦ προσώπου, ἐκρύπτοντο. Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν ἦτο γενικὸς κανὼν, διότι πολλὰ ἀγάλματα καὶ ἰδίως ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἔχουν τὸ μέτωπον ἐλεύθερον. Ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγαλμα αὐτὸ ὁ καλλιτέχνης εἶχεν ἐμπρὸς του ἕνα τέλειον τύπον γυναικός, καὶ ὅλοι αἱ Ἑλληνίδες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε τόσον τελειῶς ὠραῖαι, ὅπως ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον διὰ τὸ ἀριστοῦργημα αὐτό. Ἄλλοτε τὰ μαλλιά σκεπάζουν τὸ μέτωπον κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ἔπειτα κτενίζονται εἰς τριγωνικὸν σχῆμα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ὑπανδρῶν γυναῖκες ἐντὸς τῆς οἰκίας εἶχον τὴν κεφαλὴν ἀσκέπαστην, ὅταν ὁμοῦ ἐξήρχοντο ἔφερον

λεπτότατον πέπλον, από μουσελίαν. Ὁ πέπλος ἐφέρετο ἐπίσης ὡς σημεῖον πένθους ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τελείως ζυρισμένην. Οἱ δούλοι, οἱ ὅποιοι ἐκκλινον περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ κυρίου των, ἔλυαν τὰ μαλλιά των διὰ νὰ δείξουν τὴν ἀπελπισίαν των.

Περὶσσότερα ἀπὸ ἐξακόσια ἔτη αἱ γυναῖκες τῆς Σπάρτης ἔκαμαν τὸ ἴδιον κτενίσμα: μία κορδέλλα ἐσφιγγε τὰ μαλλιά τριγύρω τῆς κεφαλῆς, τὰ ἐσήκωνεν ὀλίγον εἰς τοὺς κροτάφους καὶ ἔπειτα τὰ ἄφινε νὰ σκορπίζονται εἰς τὴν πλάτην. Εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ὁ πλέον κοινὸς τρόπος ἦτο τὰ bandeaux, τὰ ὁποῖα μὲ χάριν ἐσηκώοντο εἰς τὰ αὐτιά ὀλίγον, πέριξ μιᾶς κορδέλλας· ἀπὸ ὀπίσω ἤνοῦντο μὲ μίαν κορδέλλαν πάλιν, ἡ ὁποία ἄφινε ἐλεύθερα τὰ ἄκρα, τὰ ὁποῖα ἐπιπταν εἰς ἀκανόνιστες μποῦκλες.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρόποι τοῦ κτενίσματος ὁμοιάζαν ἀρκετὰ μὲ αὐτὸν καὶ δὲν διέφερον παρὰ ἀπὸ τὴν τοποθέτησιν τοῦ κότσου, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ἢ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, ἢ χαμηλότερον ἢ καὶ ἐντελῶς ἐπάνω εἰς τὸν λαιμόν, ἢ ἀκόμη ἀπὸ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἐδένετο ἡ κορδέλλα. Ἐν τούτοις γυναῖκες τινες πλούσιαι καὶ κομψαὶ ἔκαμαν κτενίσματα πολὺ περίπλοκα, τῶν ὁποίων ἰδοῦ ἓνα παράδειγμα. Τὰ μαλλιά ἦσαν κοντὰ, τὰ ἐσήκωναν ὅλα χωρὶς νὰ τὰ τραβήξουν καὶ τὰ ἔδεναν μὲ μίαν κορδέλλαν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ ἄκρα τὰ ἔκαμαν μικρὰς μποῦκλες· ἔπειτα ἔβαζαν εἰς τὸ μέτωπον ἓνα στέφανον ἀπὸ κισσὸν καὶ ἄνθη, φροντίζουσαι ὅμως πάντοτε ν' ἀφίρουν μίαν μικρὰν λωρίδα ἀπὸ μαλλιά ὀλόγυρα εἰς τὸ πρόσωπον.

Ὅλα τὰ κτενίσματα αὐτὰ ἦσαν διὰ τὰς πλούσιαις καὶ τὰς γυναῖκας τῆς αὐλῆς· αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ ἐκτενίζοντο πολὺ πλέον ἀπλούστερα. Ἐκαμνν μὲ ὅλα τὰ μαλλιά των ἓνα μεγάλον κότσον, τὸν ὁποῖον ἔβαζαν μέσα εἰς ἓνα εἶδος σκούφιας ἀπὸ ὕψασμα. Ἡ σκούφια αὕτη, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ἐγένετο ἀπὸ μίαν φούσκην καὶ κατόπιν ἀπὸ ὕψασμα ἦτο ἡ νυχιτικὰ σκούφια τῶν κομψομένων.

Ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κοσμήματα μετεχειρίζοντο διὰ νὰ στολίσουν τὸ κτενίσμα των ἄνθη, λουρίδες ἀπὸ μέταλλον, κορδέλλες, σειρὰς ἀπὸ μαργαριτάρια, διακδήματα. Τὸ πλέον ἐν χρήσει ἦτο τὸ διάδημα, διαφόρων σχημάτων: ἄλλοτε ἦτο μία ἀπλὴ λωρίδα ἀπὸ μέταλλον σκαλισμένον, τὴν ὁποῖαν ἔβαζαν ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον. Ἐνίοτε ἦτο ἀπὸ χρυσόν, στολισμένη ἢ μὲ ζωγραφικὴν ἢ μὲ σκαλισμάτα τὰ ὁποῖα παρίστανον ἄνθη καὶ ὀπωρικά, ἐνίοτε καὶ σειρῆνας, μὲ πολλὴν τέχνην. Τὸ διάδημα ἐκρατεῖτο ὀπισθεν μὲ δύο κορδέλλες, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα ἄφιναν κάποτε νὰ κρέμονται.

Συχνὰ αἱ γυναῖκες ἐφορούσαν στεφάνια ἀπὸ ἄνθη καὶ ἰδίως τριαντάφυλλα. Τὰ φυσικὰ ἄνθη ἀντικατεστάθησαν μὲ τεχνητὰ, καμωμένα ἀπὸ ὕψασμα ἢ πτερόν, ἢ καὶ ἀπὸ μετάλλου· ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.

Οἱ Ἕλληνες μετεχειρίζοντο βαφάς, διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν χρωμάτων τῆς κόμης των. Τὰ μαῦρα μαλλιά ἐδέσποζαν. Ἦσαν ὅμως καὶ μαλλιά βαμμένα καστανά, κόκκινα, μαυροκωνὰ μὲ μεταλλικὰς ἀναλαμπάς. Μετεχειρίζοντο διὰ τὴν

βαφὴν ἢ διαφόρους σκόνες ἢ ὑγρά, τὰ ὁποῖα ἄφιναν νὰ στεγνώνουν εἰς τὸν ἥλιον, ἐκτεθειμένοι ὥρας ὅλας ὑπ' αὐτὸν αἰκομψαὶ τῆς ἐποχῆς. Διὰ νὰ κρατήσουν τὰ μαλλιά μετεχειρίζοντο φουρκέτες ἀπὸ χαλκόν, ἀλλὰ προπάντων τὰς ἔκαμαν ἀπὸ ἓνα εἶδος καλαμιῶ πολὺ σκληροῦ. Ἐἶχον ἀκόμη καὶ φουρκέτες πολυτελείας ἀπὸ χρυσόν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν στολισμέναι μὲ μαργαριτάρια καὶ πολυτίμους λίθους, ἢ καὶ ἀπλῶς μὲ χρυσὰ κοσμήματα.

Βούρτσες μετεχειρίζοντο ὅπως καὶ ἡμεῖς σήμερον, τὰ δὲ ψαλλίδια τῶν κατσαρῶν ἦσαν σχεδὸν ὅπως τὰ ἰδικὰ μας, ὅλων τῶν μεγεθῶν καὶ σχημάτων. Μετεχειρίζοντο ἐπίσης κτένια ὅπως καὶ ἡμεῖς, ἦσαν δὲ καμωμένα ἀπὸ μέταλλον ἢ ξύλον καὶ ἐνίοτε στολισμένα μὲ σμαράγδια καὶ ἄλλες πολυτίμες πέτρες.

Εἰς τὰ μάτια τῆς ἀρχαίας Ἑλληνίδος τίποτε δὲν ἦτο πολὺ ὠραῖον, οὔτε πολὺ πλούσιον, ἀπὸ τὰ πράγματα ὅπου μετεχειρίζετο, διὰ νὰ στολίσῃ τὴν καλλονὴν τῆς. Ἐθεώρει τὰ μαλλιά τὸ πρῶτιστον μέρος αὐτῆς. Δι' αὐτὸ τὰ ἐπεριποιεῖτο περισσότερον καὶ ἐγνώριζε, μὲ τὸ τέλειον γούστὸ τῆς, νὰ τὰ κτενίζῃ σύμφωνα μὲ τὴν καλλονὴν τῆς.

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Εἰς τὴν Κορτινὰν ἐμείναμεν δώδεκα ἡμέρας. Τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐκεῖ ζωῆς μας δὲν ἐτάραξε καμμία καταιγίς, οὔτε ἀπὸ ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι συχνὰ ἐνσκήπτουν ὄρητικαὶ καὶ φοβερὰ εἰς τὰς Ἄλπεις, οὔτε ἀπὸ τὰς ἄλλας μὲ τὰς ὁποῖαις ἡ ζωὴ ἀρέσκειται νὰ μᾶς συνοδεύῃ, ὅταν ἀκριβῶς ζητοῦμεν νὰ τὰς ἀποφεύγωμεν.

Τὸ πρῶτὸ ἐσηκονόμεθα πάντοτε τὰς ἰδίαις ὥρας, ἐπρογευματίζαμεν μὲ τὸ ἴδιον γευστικὸν γάλα, βούτηρον καὶ μέλι, ἐβάζαμεν τὸ ἴδιον φῶρεμα, ὑπηρετούμεθα ἀπὸ τὴν ἴδιαν χαρωπὴν καὶ νοστιμούλαν τυρολέξαν, ἐγράφαμεν τὰ γράμματά μας εἰς τὸν ἴδιον περίπου πάντοτε τόνον, τὰ ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον καὶ ἐκατεβαίναμεν εἰς τὸ πάρκον ἀπὸ τὸ ἴδιον μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ἐδειχνε στερεότυπα ἓνα μεγάλο ξύλινο χεῖρ, κρεμασμένο εἰς τὸ ἴδιον πάντοτε γεροντικὸν δένδρον.

Ἡ μόνη ποικιλία ἦτο, ὅτι ὁσάκις ὁ πάγκος μας ἦτο κατελημμένος, ἐπροχωρούσαμεν εἰς ἀναζήτησιν ἄλλου. Τὸν ἠθέλαμεν ὄχι πνιγμένον μέσα εἰς τὰ μεγάλα δένδρα, μὲ κάπως ἀνοικτὸν ὀρίζοντα εἰς τὴν ἀπέναντι γραφικὴν ἂν καὶ τραχέαν ὀροσειρὰν καὶ μὲ θέαν κάτω εἰς τὸ θρυβῶδες τοῦ ποταμοῦ ρεῦμα. Ἐκεῖ ἐδιαβάζαμεν δύο περίπου ὥρας ἢ καὶ ἀντηλάσασαμεν ὀλίγας σκέψεις ἐπὶ τῶν βιβλίων μας, ἔπειτα ἐσηκονόμεθα, ἐκάμαμεν ἓνα μικρὸν περίπατον καὶ μὲ τὸ κτύπημα τῆς καμπάνας εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ξενοδοχείου μας. Διὰ τὰς τρεῖς πρῶτας ἡμέρας ἡ μεθοδικὴ αὕτη ἡσυχία ἦτο ἀπόλαυσις. Τὴν τετάρτην ἤρχισα νὰ βλέπω τὰ πράγματα ὀλιγώτερον ὠραῖα, τὴν πέμπτην ἤρχισα νὰ πλῆττω καὶ τὴν ἕκτην νὰ χασμῶμαι καὶ νὰ ἀνιῶ.

Ἡ μεγαλύτερα ποικιλία ἦτο τὸ φαγητόν. Τὰ λουκούεια

προγεύματα καὶ γεύματά μας εἶχαν τόσην ποικιλίαν καὶ ἦσαν τόσο νοστιμὰ καὶ ὠραῖα σεβειρισμένα, μέσα εἰς τὴν ἀνοστολισμένην τραπεζαρίαν, ὥστε νὰ δίδουν ἓνα τόνον ζωηρότητας εἰς τὴν ἄλλην μονοτονίαν τῆς ζωῆς. Τὸ τραπέζι μας ἦτο ἐμπρὸς εἰς ἓνα παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ μεσημέρι ἀπελαμβάναμεν τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου καὶ τὸ φωτοβόλημα τῶν ἀντίκρου μας χιονισμένων βουνῶν. Εἴμεθα αἱ δύο μόναι μας, ἐνῶ εἰς τὸ πλαινὸν μας μεγάλο τραπέζι μίκα συνοδεία Ἀγγλίδων, ξηρῶν, στεγνῶν, ἀντιπαθητικῶν ἐφλυάρει μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε μονότονον καὶ ἀχρωμάτιστον τόνον τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης. Ἐνα παιδί δέκα ἔξ ἕως δέκα ἑπτὰ ἐτῶν ἦτο ὁ μόνος ἀρσενικὸς σύντροφός των καὶ ὁ πλέον εὐχάριστος. Πρῶτον διότι ἐγελοῦσε συχνὰ καὶ ἐφαίνετο εὐθυμὸς καὶ ὅλος ἀγάπη καὶ στοργή διὰ τὴν μητέρα του. Ἐπειτὰ διότι πάντοτε ὀλίγον πρὸ τοῦ γεύματος ἢ πρὸ τοῦ δείπνου μᾶς ἔκαμνεν ὀλίγην καλλὴν μουσικὴν, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα βιολι εἴσοχον. Τὸ βιολι αὐτὸ ἤρχετο τακτικὰ συνοδευόμενον ἀπὸ μίαν κόρην δέκα ἑπτὰ ἕως δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἄσχημην μάλλον, ἀλλὰ συμπαθητικὴν μέσα εἰς τὸ σκοῦρον φορεματάκι τῆς καὶ εἰς τὴν ἀπλὴν ἄσπρην περικλένικα chemiseta τῆς. Βιοπαλαίστρια ἀπὸ ἐκεῖνας, εἰς ἃς αἱ πόλεις ἀροῦνται τὸ καλοκαίρι τὸ ψωμί, ἠκολούθει εἰς τὰς ἐξοχὰς τὴν θερινὴν ἐξοδὸν τῶν πλουσίων καὶ ἐξοῦσε κελαϊδοῦσα μὲ τὸ δοῦξάρι τῆς καὶ συνοδουσα τὰς μουσικὰς μελέτας τῶν χαϊδευμένων τῆς ζωῆς.

Τὴν βλέπω ἀκόμη τρεχάτην μὲ τὸ βιολι τῆς εἰς τὸ χεῖρ, νὰ διευθύνεται εἰς τὴν σάλαν τοῦ ξενοδοχείου, νὰ βγάξῃ τὸ καπέλλο τῆς μὲ κάποιαν νευρικότητα, νὰ γδύνῃ τὸ ὄργανόν τῆς ἀπὸ τὸ κάλυμμά του, νὰ μειδιᾷ εἰς τὸν νεκρὸν λόρδον ἓνα μειδιάμα ἀκτινοβόλον καλωσύνης καὶ ψυχικῆς συγγενείας, νὰ ἀπλῶνῃ τὸ μαντύλι τῆς μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, νὰ προσαρμύξῃ τὸ βιολι τῆς καὶ μετὰ τὸ προανάκρουσμα νὰ σκορπίζῃ ὠραῖαις μελωδίαις εἰς τὰ πέριξ. Ἐνίοτε, διότι τὸ πιάνο δὲν ἐπήγαινε σύμφωνα μαζὴ τῆς, διεκόπτετο, ἔδιδε τὸν χρόνον, κ.υ.ποῦσα τὸ δοῦξάρι τῆς εἰς τὸ σκέπασμα τοῦ πιάνου ἐπάνω καὶ ἔπειτα ἐπετοῦσε πάλιν εἰς τοὺς ὠραίους κόσμους τοῦ Μπετχόβεν ἢ τοῦ Λσίτς. Ὅταν ἐτελείωναν, ἡ μικρὰ ἔντυνε τὸ βιολι τῆς ἐνδύετο καὶ αὕτη καὶ ἔφευγε τρεχάτη, ὅπως εἶχεν ἔλθει, ἀφίνουσα ὅμως ὀπίσω τῆς μίαν ἀρμονικὴν νόταν μέτης καὶ ἀπολαύσεως. Μὲ τοιοῦτον ὀρεκτικὸν τὸ γεῦμα διεξήγετο πάντοτε εὐθυμῶν, εὐχάριστον γλαστόν. Ἄλλως τε εἰς τοικύτας συγκεντρώσεις ὑπάρχουν πάντοτε καὶ θεάματα κωμικὰ, τὰ ὁποῖα δύσκολα διέφευγαν τὴν προσοχὴν μας.

ΤΑ ΗΛΥΣΙΑ

Ὁ τίτλος ἐκπλήττει ὀλίγον. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου αἱ ἀπολαύσεις τοῦ πνεύματος κατέχουν τὴν τελευταίαν ἴσως θέσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ τίτλος τῶν Ἠλυσίων ἐδίδετο ἕως τώρα εἰς τοὺς κήπους τῶν Πατησίων, ὅσοι ἰσχυρίζοντο ὅτι εἶχαν καλὴν μύραν, εἰς ἐστιατόρια, τέλος εἰς κέντρα, ὅπου καλὸ φαγοπότι καὶ διασκέδασις ἦσαν δῆθεν ἐξησφαλισμένα.

Τὰ Ἠλύσια τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνου εἶναι λοιπὸν πρωτοφανῆ εἰς τὸ εἶδος των, πρῶτον διότι δὲν χορταίνουσι οὔτε τὸ στομάχι, οὔτε τὸν οὐρανίσκον καὶ δεῦτερον διότι ὁ τίτλος των ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ πρᾶγμα. Ἐνα φαγοπότι πνευματικόν, εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνουν μέρος, ὁ Πλάτων, ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Δάντης, ὁ Πασκάλ, ὁ Λεοπάρδης καὶ ὁ Τσεχόφ, δηλαδή ἡ κρέμα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου ὅλων σχεδὸν τῶν αἰώνων καὶ τῶν λαῶν δικαιούται βεβαίως εἰς τὸν τίτλον τῶν Ἠλυσίων, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦλάχιστον, διδεδιότι ὑπόσχεται.

Καὶ ὁ προσφέρων τὸ συμπόσιον αὐτὸ, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει καὶ ὡς κύριος διερμηνεὺς τῶν ὠραίων σκέψεων καὶ λόγων τῶν μεγαλειότητων αὐτῶν τῶν αἰώνων εἶναι ἴσως ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς πέντε ἔξ Ἑλλήνων, ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰς θέσιν καὶ νὰ διαγνώσουν ποῖα πνευματικὴ ἀνεμοζάλη μᾶς παραδέρνει καὶ νὰ ἔχουν τὴν δύναμιν καὶ τὸ σθένος νὰ θέσουν μερικὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των.

Λοιπὸν ὅ,τι ἀλλοῦ κάμνει τὸ σχολεῖον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ οἱ μεγάλοι ῥήτορες, νὰ θέτουν δηλαδή παιδιὰ, ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς συνάφειαν μὲ τὰ μεγάλα πνεύματα τῶν αἰώνων, εἰς ἡμᾶς ἀνέλαβε νὰ τὸ κάμῃ ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνου μὲ τὰ Ἠλύσια του. Ὅταν κανεὶς γνωρισθῇ μὲ τοιοῦτους συγγραφεῖς καὶ τοὺς ἐνόησῃ καὶ ἀπολαύσῃ τόσο, ὥστε νὰ ἀρχίσῃ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ, τότε ἡ διανοητικὴ του μόρφωσις εἶναι ἐξησφαλισμένη, τότε τὸ πνεῦμα του δὲν θὰ παραστατήσῃ καὶ δὲν θὰ ἀποπλανηθῇ. Μὲ τοιοῦτους συντρόφους καὶ τοιαῦτα ἐφόδια ὅπου μὲν ὑπάρχουν ἰδιοφυαί ἀνέρχονται εὐκολα καὶ ὑψηλὰ εἰς τὰς σφαίρας τῶν μεγάλων δημιουργῶν, ὅπου δὲ κοινὰ πνεύματα τονώνονται καὶ δυναμώνονται εἰς σημεῖον, ὥστε ἡ διανοητικὴ των ζωὴ νὰ συμβαδίζῃ ἄρμονικὰ μὲ τὴν φυσικὴν καὶ νὰ τοὺς παρέχῃ ὅπως καὶ αὕτη ἀπολαύσεις.

Τώρα γεννᾶται ἐν ζήτημα. Οἱ Ἕλληνες καὶ αἱ Ἑλληνίδες τῶν σχολείων καὶ τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων θὰ ἔχουν τὴν περιέργειαν νὰ ἰδοῦν τὰ Ἠλύσια καὶ νὰ αποφασίσουν νὰ τὰ διαβάσουν; Ὅσοι καὶ ὅσοι εἰς τὰ θρανία τῶν σχολείων παρίσταντο εἰς τὰ δολοφονικὰ πλήγματα τὰ ὁποῖα οἱ δασκάλου μὲ τὰ ἐγγχειρίδια τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ καταφέρουν ἐναντίον τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων, δὲν θὰ ἔχουν ἀραγε τὸν πόθον νὰ ἴδουν εἰς τὴν φυσικὴν ἀκμὴν καὶ τὴν εὐρωστίαν του τὸν ἀθάνατον τῆς Σωκρατικῆς Σχολῆς κήρυκα καὶ τοὺς ἄλλους σοφοὺς τῆς δοξασθείσης ἐποχῆς μας; Καὶ δὲν θὰ ἔχουν τὴν περιέργειαν οἱ ροφῶντες καθ' ἡμέραν εἰς δόσεις τὰ Μουρουζικὰ ἀνοστολογήματα, νὰ θελήσουν νὰ μάθουν τί ἔκκαμε μεγάλον τὸν Δάντην καὶ σοφὸν τὸν Πασκάλ καὶ ἀμίμητον τὸν Λεοπάρδην καὶ τὸν Τσεχόφ καὶ ὅλας ἐν γένει τοῦ κόσμου τὰς μεγαλοφυαίς;

Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ εἴπῃ ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνου, ὁ ὁποῖος ὡς ἱατρός καὶ τοῦ πνεύματος ἀκόμη ἀνέλαβεν εἰς δόσεις νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἀνιάτως σχεδὸν προσβεβλημένα πνεύματα τῆς ἐποχῆς μας.

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τῆ 12 Μαρτίου τὸ Μόναχον ἤγε μεγάλην ἐορτήν. Ἐπα- νηγύριζε τὴν 85 κετηρίδα τοῦ ἀντιβασιλέως Λουιτπόλδου. Ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη εἶχον ἀρχίσει αἱ προετοιμασίαι. Αἱ πολυει- δεῖς τοῦ τύπου ἀγγελίαι ὡς προανάκρουσμα, ὁ πολυτελής τῶν κατκοστημάτων στολισμός. Τὴν ἡμέραν δὲ τῆς ἐορτῆς ἡ ση- μαιοστύλιστος πόλις ἔφερε πράγματι ὄψιν πανηγυρικὴν. Τὰ ἀνθη ἰδίως ἐπαιζαν πάλιν τὸ μέρος των θαυμασία. Ἐξέφρα- σαν πολλὰ αἰσθημάτα, ἐξεδήλωσαν πολλὰς εὐχὰς διὰ τῆς μυστηριώδους γλώσσης των. Ἐὖ εἶχον κενωθῆ ὀλόκληροι προθῆκαι μεταβληθεῖσαι εἰς δωμάτια ἀνθηνα, με τὴν προ- τομὴν τοῦ ἀντιβασιλέως εἰς τὸ μέσον, ἀλλοῦ παρίστανον ἀμ- φιθέατρα ὀλόκληρα, ὧν ἐδέσποζεν ἡ γηραιὰ προτομή, καὶ ἀλ- λοῦ πάλιν ὁ ἀριθμὸς 85 ἀνεγράφετο εἰς στρώματα μενεξέδων, διὰ λευκῶν ὑακίνθων ἢ κελύκων ρόδων.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς Λουιτπόλδος, τρίτος υἱὸς Λουδοβίκου τοῦ α' καὶ ἀδελφὸς τοῦ πρώην βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος, ἐγεννήθη τῆ 12 Μαρτίου τοῦ 1821 εἰς Würzburg, καὶ ἀνῆλθε τὸν θρόνον τῆς Βαυαρίας, ὡς ἀντιβασιλεὺς, ἀπὸ εἰκο-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΣΩΣΑΝΝΑΣ

Ἐνίοτε κατὰ τὰς εἰς ἐπιστρέφωμεν ἀπὸ μακρῶν περιπέ- των, τὸ ὅποιον ἐκάμναμεν περὶ μετὰ τὴν Σωσάνναν χάριν τῆς υγείας της, διότι ἐμεγάλωνε πολὺ ὀγκώσασα, καὶ αὐτὸ με ἀνησυχούσεν. Ἐπέμενε πάντοτε νὰ πέρνη μαζὴ τὴν κούκλαν της. Πολλὰκις τὴν ἐσυμβούλευσα ν' ἀποφεύγῃ τὸ βᾶρος αὐτό, τέλος τῆς εἶπα ὅτι θὰ τὴν κρατῆ μόνη εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ περιπάτου. Ὑπετάχθη εἰς τὸν ὅρον αὐτόν, ἀλλ' ἐμειδίασε με ὕψος, τὸ ὅποιον δὲν ὑπέσχετο τίποτε καλόν, καὶ ἐπερίμενα τὴν καταιγίδα. Καὶ πραγματικῶς καθὼς ἐπερνού- σαμεν ἀπὸ τὴν λεωφόρον τῶν Ἰταλῶν ἢ Σωσάννα μ' ἐτρά- βηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε :

— Πατέρα, ἐκουράσθηκα, κράτησε τὴν κούκλα μου. Ἐ- κύτταξα τὴν κόρην μου! Τὰ εἰρωνικά μάτια της, μοῦ ἔλεγαν ὅτι ἡ στιγμή τῆς πάλης ἔφθασε. Τῆς ἀπήντησα ἡσύχως :

— Ἡξέυρεις ὅτι πρέπει νὰ τὴν κρατήσης μόνη σου ἕως εἰς τὸ σπίτι;

Ἡ Σωσάννα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της, χωρὶς ν' ἀπαν- τήσῃ. Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπανελάβε τὴν αἰτήσιν της, καὶ ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν μου. Ἦρχισε πάλιν νὰ περιπατῆ σιωπηλῆ καὶ ἤμουν ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴν θέλησίν μου, ὅταν αἴφνης τὸ μι- κρὸ διαβολάκι μου σταματᾷ ἀποφασισμένον, καὶ με καθαρὰ φωνὴν ὡς κρύσταλλον μοῦ λέγει :

— Μπαμπὰ θέλω νὰ μοῦ κρατήσης τὴν κούκλα μου.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς ζωηρῆς αὐτῆς φωνῆς δύο ἢ τρεῖς διαβό- λται, ἔστρεψαν καὶ με ἐκύτταζαν. Ἦμουν πολὺ στενοχωρημένος καὶ βεβαίως ἀν ἠδυνάμην ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον αὐτὴν θέσιν με μίαν χρηματικὴν θυσίαν θὰ τὸ ἔκαμνα εὐχα-

σαετικῶς ἤδη. Ὁ Βαυαρικὸς τύπος ἐπλεξε λαμπροὺς στεφά- νους διὰ τὸν σεβαστόν, ἀκμαῖον, καὶ τὸσον ἀνθηρὸν ἀκόμη τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις γέροντα, ἐξάρτα τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, τὸ διοικητικὸν πνεῦμα, καὶ τὸ πόσον συνετέλε- σεν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ κράτους, ὡς προστάτης τῶν γραμμα- τῶν, τῶν ὠραίων τεχνῶν καὶ τῶν ἀπόρων. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐνδόξου βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ ΙΧ ὁ ἀντιβασι- λεὺς Λουιτπόλδος εἶνε ὁ γερωντότερος τῶν ἐν Εὐρώπῃ βα- σιλέων.

Ἡ ἐορτὴ ἠγγέλθη ἀπὸ τῆς ἑκτης πρωινῆς ὥρας διὰ 25 κανονιοβολισμῶν, τοὺς ὁποίους ἐπηκολούθησαν αἱ κωδωνοκου- σίαι καὶ αἱ μετὰ ταῦτα στρατιωτικαὶ παρτάξεις.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐψαλλε καὶ ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δοξολογίαν ὑπὲρ εὐημερίας τῆς Α. Β. Ὑψη- λότητος. Στηρίζαι ὁ Θεὸς τὸν ἀντιβασιλέα, ἔγραφον αἱ ἐφη- μερίδες, διὰ πολλῶν θαυμαστικῶν!!!

Μόναχον

Μαρία Πινέλλν.

ρίστω. Ἄλλ' οὐδεμία βοήθεια ἦτο δυνατὴ. Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν κόρην μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐδοκίμασα νὰ ταχύνω τὸ βῆμα... Αὐτὴ τότε ἔπεσε κάτω, ἐκλήθησεν ἀποφασισμένη εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ἔβαλε τὴν κούκλαν της ἐμπρὸς της καὶ μοῦ ἐφώναζε μετὰ τὴν ἰδίαν διαπεραστικὴν φωνήν :

— Δὲν θὰ περιπατήσω!

Ψιθυρισμὸς πολὺ ὀλίγον κολακευτικὸς ἠκούσθη ἀπὸ τὸν κύ- κλον, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ σχηματίζεται περὶ μου· ἄλλος ἐλάμ- βανε τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ, ἄλλος τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἔτρεχα τὸν κίνδυνον ν' ἀρχίσουν οἱ μάγκες νὰ με περιπαίξουν, ἐὰν ἡ κωμωδία αὕτη διαρκούσε μίαν στιγμὴν περισσώτερον... Ἐπεκαλέσθη ὄλην μου τὴν δύναμιν, πνευματικὴν καὶ σω- ματικὴν, ἐσῆκωσα τὴν μικρὰν εἰς τὰ χέρια μου, ἐφρόντισα ν' ἀφήσω τὴν κούκλαν κατὰ γῆς, ἐπήδησα εἰς ἓνα ἄμαξάκι, ὅπου ἐπερνούσε τὴν ὥραν ἐκεῖνην.

— Ἡ κούκλα σας, Κύριε, ἐφώναζεν ἓνα χαμίνιον, καὶ ἐπέ- ταξε μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν τὴν κούκλαν, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ πόδι.

Ἡ Ἰωάννα ἐκπληκτος, ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ παιγνίδι της· τῆς τὸ ἀρπαξᾶ καὶ τὸ ἐπέταξα εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸν ὅποιον ἔπειτα ἀπὸ ἓνα λεπτόν ἔγινε κομματιαὶ ἀπὸ ἓνα omnibus.

— Κόρη μου! ἐφώναζε ἡ Ἰωάννα καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Δὲν ἠθέλησες νὰ τὴν βασταξῆς τῆς εἶπον με ὕψος αὐστη- ρόν, καὶ ἐγνώριζες ὅτι δὲν θὰ τὴν βασταξῶ ἐγὼ,

Ἡ Ἰωάννα ἐγύρισε τὸ κεφάλι καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρούψῃ τὰ δάκρυά της. Ἦτο θυμωμένη μαζὺ μου, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἴδω τὸ προσωπάκι της, τὸ βρεμμένον ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀλλ' ἠσθανόμην ὅτι ἔκλαιε. Ἡ καρδιά μου ἐπονοῦσε — ποτὲ ἕως τὴν ὥραν ἐκεῖνην δὲν εἶχε θυμώσει μαζὺ μου. Μήπως θέλων νὰ τιμωρῆσω τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην της ἔχασα τὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ μου;

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ

Ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας γράφει ἡ κ. E. M. Stewart ἐφοβούμενη τὰ ἐρπετά· δυστυχῶς ὅμως πάντοτε ἐτύγχανε νὰ ἔρχομαι εἰς συνάφειαν με αὐτά. Εἰς περιστάσιν τινα ὅταν ἤ- μιν μικρὰ εἰς τὰς Ἰνδίας ἐπάνω εἰς τὰ ὠραῖα Ἰμαλάια, εὐ- ρέθη κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ἀδελφοῦ μου ἓνας μέγας ὄφις. Κατώρθωσαν νὰ τὸν φρονέουσιν καὶ εἰς τὸ χονδρὸν σῶμα του ἦσαν ἓνα μέγαλον ποντικόν. Φαίνεται ὅτι ὁ ποντικὸς ἔφερε δυσπεψίαν εἰς τὸν ὄφιν καὶ διὰ τοῦτο ἐκοιμάτο τὸσον βαρέως.

Εἰς ἄλλο μέρος τῶν Ἰνδιῶν γνωστὸν διὰ τοὺς σκορπιούς καὶ ὄφεις του, ἐντὸς τοῦ μεγάλου ὄρνιθωνος, τὸν ὅποιον εἶχο- μεν δὲν εὐρίσκομεν ποτὲ αὐγά. Τὴν θύραν ἐκλείδωνα ἐγὼ πάντοτε, ἐπομένως δὲν εἶχομεν φόβον ἀπὸ κλέπτας. Ὁ σύζυ- γός μου ἐσκέφθη νὰ φωνάξῃ γόνι τινα τῶν ὄφρων ἵνα ἀνακα- λύψωμεν, ἐὰν ὑπῆρχεν ὄφις, ὅστις ἔτρωγε τὰ αὐγά. Ὁ γόνις καὶ ὁ βοηθὸς του ἔφθασαν καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐπαιξεν ἐπὶ μίαν ὥραν ἐπὶ τοῦ πλαγιαίου του, εἶδομεν ἓνα μέγαλον ὄφιν ἐρ-

Καὶ ὅμως εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου ἠσθανόμην ὅτι καλὰ ἔκαμα. Ἐπιστρέψαμεν εἰς τὸ σπίτι πάντοτε σιωπηλός. Τὴν κατέβασα ἀπὸ τὴν ἄμαξαν. Ἀντὶ νὰ με φιλήσῃ, ὅπως τὸ ἔκαμνε πάντοτε, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν της. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε.

Τὸ δεῖπνον ἦτο ἔτοιμον ἔφαγεν ὀλίγον καὶ σιωπηλῆ, ἡ νταντὰ της ἤλθε νὰ τὴν πάρῃ διὰ νὰ τὴν κοιμήσῃ. Ἐπλη- σίασεν ἀλλὰ χωρὶς νὰ μοῦ κάμῃ κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χάδια τὰ ὁποῖα τὴν ἐκρατοῦσαν κοντὰ μου τουλάχιστον ἀκόμη ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας. Τὴν ἐφίλησα εἰς τὸ μέτωπον με ἄφηση νὰ τὸ κάμω χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν καὶ ἔφυγε πάντοτε σιω- πηλῆ.

Ὅταν ἔμεινα μόνος ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ δυστυ- χῆ. Ἐὰν ἡ μικρὰ αὐτὴ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ διατη- ρήσῃ τοιοῦτον αἰσθημα, εἶχα νὰ φοβηθῶ τὰ πάντα εἰς τὸ μέλ- λον. Μήπως δὲν ἦμουν καὶ ἐγὼ ἔνοχος ν' ἀπατήσω νὰ διωρ- θώσω ὅλα διὰ μιᾶς; Δὲν ἔπρεπε νὰ προσπαθῆσω νὰ τὸ κάμω ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρὰ νὰ προσβάλλω ἀμετάτρεπτον ἀντί- στασιν; εἰς τὴν περιστάσιν αὐτήν, ἡ ἀγαπητὴ μου γυναῖκα δὲν θὰ ἦτο δυσαρεστημένη μαζὴ μου;

Ἐπεκαλούμην τὴν ἀνάμνησίν της εἰς ὅλας τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ γαλάζιον δωμάτιον, δωμάτιον πάντοτε ἱερόν, ὅπου τὸ κρεβατάκι τῆς Σωσάννας ἦτο πλησίον εἰς τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἀκούμβησα εἰς τὸ μαξιλάρι, εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἡ Μαρία παρέδωκε τὴν τε- λευταίαν πνοήν.

— Γὶ λέγεις, ἐψιθύρισα σιγά, σιγά, τί σκεπτεσαι δι' ἐμέ; ἔκαμα καλὰ; ἢ κακὰ; Τὶ πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ εἶνε εὐ- τυχῆς.

Ἐνα δάκρυ, τὸ ὅποιον δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ κρατήσω ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ μαξιλάρι, καὶ ἐκλήθη εἰς τὸ κρεβάτι πολὺ ἐξηνητημένος, πολὺ λυπημένος.

ποντα ἀργὰ ἀργὰ ἐκ τῆς στέγης τοῦ ὄρνιθωνος. Βεβαίως ποτὲ πλέον δὲν ἀπωλέσαμεν αὐγά. Μία φίλη μου ἐσχάτως ἐπέ- στρεψεν ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὸ Λονδίνον. Ἀνοίγουσα τὸ κιβώτιόν της, τὸ ὅποιον μόνη ἠτοίμασεν ἐν Βομβαῖν ἀνεκάλυψεν ὑπερ- μεγέθη ὄφιν περιτετυλιγμένον ἐν αὐτῷ πρὸς μέγαν τρόμον τῶν ἀνθρώπων τοῦ ξενοδοχείου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔμεινε τότε. Μετὰ δυσκολίας ὁ ἐπικίνδυνος ἐπισκέπτης ἐφρονεῦθη.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ ὄφεις διατηροῦνται ἀνευ τροφῆς ἐπὶ δύο ἔτη καὶ περιπλέον, φυλακισμένοι δὲ ὅταν εἶνε δεικνύουν μεγάλην ἀνορεξίαν. Ἐκ τῶν 1,800 γνωστῶν εἰδῶν ὀλιγώτε- ραν τοῦ ἐνὸς ὀγδούου εἶνε δηλητηριώδεις. Παρὰ τῶν ἰθαγενῶν ἔμαθον ὅτι στεροῦνται ἀκοῆς καὶ ὄσφρησεως. Ἐκδύονται τὸ παλαιὸν δέρμα των πολλακίς τοῦ ἔτους, ἀπαξ δὲ εὐρομεν ἐν ἐκ τῶν δερμάτων τούτων πλησίον τῶν κλινῶν τῶν τέκνων μας.

Πολλὰ εἶνε αἱ δοκιμασίαι τὰς ὁποίας διέρχονται αἱ μητέ- ρες εἰς τὰς Ἰνδίας, αἱ σοβαρώτεραι εἶνε τοῦ κλίματος καὶ τῶν ὄφρων. Ἡμέραν τινα ἐπετρέψαμεν εἰς τὰ δύο τέκνα ἡμῶν ἐξ καὶ ὅκτω ἐτῶν, νὰ παρατηρήσουν τὰ βιβλία μεγάλης τιμῆς βιβλιοθήκης τῆς λέσχης. Ἐγὼ εἶχον ἐξέλθει, ἀλλὰ τὰ παι-

Ἐνας ὑπόκωφος λυγμὸς ἠκούσθη ἀπὸ τὸ κρεβατάκι τῆς Σωσάννας. Ἐσκυψα ἐπάνω της· τὰ μεγάλα μάτια της, τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν ἀπὸ τὰ δάκρυα μ' ἐκύτταζαν εἰς τὴν σκιάν· ἐπροσπάσθησε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα της καὶ ἔμεινε σιω- πηλῆ.

— Τὶ ἔχεις κορούλα μου; τῆς εἶπα πολὺ συγκινημένος. Δὲν κοιμάσαι;

— Ἡ Ἰωάννα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ, ἀπεκρίθη, διότι ἐλύπησε τὸν μπαμπὰ. Ἡ Ἰωάννα ἦτο κακὴ, ὡ τὸσον κακὴ!

Ἐγύρισε τὸ προσωπάκι της ἐπάνω εἰς τὸ μαξιλάρι, τὸ ὅποιον ἔσφιγγε μετὰ τὰ χεράκια της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ. Τὴν ἐσῆκωσα ἀπὸ τὰ κρεβάτι· μετὰ τὸ μακρὸν νυκτικόν της ἐφαί- νετο ὅτι ἄγγελος.

Ἐγειρεν εἰς τὸν ὄμῶν μου καὶ ἔκλαιε, ἀλλὰ με ὀλιγώτε- ρον πόνον.

— Εἶσαι λυπημένη ὅπου δυσηρέστησες τὸν πατέρα σου, τῆς εἶπα.

Εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὴν φιλήσω, ἀλλὰ δὲν ἐτολ- μούσα ἀκόμη φοβούμενος, μήπως ἀπὸ τὸσον ταχεῖαν συγχώ- ρησιν, χάσω τοὺς καρπούς τῆς μετανοίας της.

Ἦ! ναι ἀπεκρίθη, πολὺ λυπημένη. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ σ' ἐλύπησα δὲν τολμῶ πλέον νὰ σὲ φιλήσω. Τὴν ἔσφιξα εἰς τὴν ἀγκάλην μου, καὶ τὴν ἔφερα εἰς τὸ κρεβάτι μου εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶχεν ἀποθάνει ἡ μητέρα της.

Ζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν μπαμπὰ καὶ ἀπὸ τὴν μαμὰ ἡ ὁποία εἶνε εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν ὁποίαν ἐλύπησες ἐπίσης.

Τὸ παιδίον ἤνωσε τὰ δύο ὀνόματά μας εἰς τὴν προσευχὴν του, καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἡ γυναῖκά μου ἦτο πλησίον μου.

(Henri Greville)

διὰ εἶχον μείνει μετὰ τὴν ὑπερέτριαν καὶ τὸν πιστὸν κύνα μας Griff ὅστις πάντοτε ἐσυνώδευεν αὐτά.

Ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης ἦτο κρυμμένος μέχρις ὄψις, τὸν ὁποῖον τὸ κοράσιον ἔτυχεν νὰ ἐγγίσῃ διὰ τοῦ δακτύλου, ἀνα-δηφῶσα τὰ βιβλία, καὶ ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ παιδίου, ὅτε ὁ πιστὸς κύων ἐπήδησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν κρύπτην αὐτοῦ. Εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ παιδίου ἔτρεξαν πολλοί, νὰ ἴδωσι τί συμβαίνει, ὅτε δὲ ἐμάθωμεν τὰ καθέκαστα, ὁ σύζυγός μου μετὰ ἰθαγενῶν κατόρθωσαν νὰ τὸ φονεύσουν. Ὁ δὲ πιστὸς κύων μετ' ὀλίγας πάλιν ἡμέρας διὰ τῶν κραυγῶν του ἔσωσεν ἐκ νέου τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν, ἄτινα ἔπικιζαν εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον τῆς λέσχης κῆπον, καὶ ἄτινα εἶδον αἴφνης ὄφιν φανερωθέντα καὶ ἐξαφανισθέντα ἐντὸς λακίσκου εἰς τὴν γῆν πλησίον ρίζας ἐνὸς δένδρου. Ἐφρονεῦθη καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἐδήλωσαν ὅτι ἦτο ὁ σύντροπος τοῦ πρώτου.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

Μ. Ν. Ἀναγούδη

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν. Δ. Ι. Ι. Ἀμισόν. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν. —Καν. Αὐ. Μ. Π. Ζαχαζίγ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. —Καν. Δ. Β. Ἡράκλειον. Τὰ σταλέντα δὲν ἐλήφθησαν. —Καν. Ε. Θ. Καρδαμύλην. Σῆς εὐγνωμονῶ δ' εὐμενεῖς καὶ ἐνοχοσιώδεις κρίσεις. Συμδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. —Καν. Α. Δ. Brunswick. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Μάλιστα ἀπεστάλη. Καν. Μ. Α. Γόθειον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφω. —Καν. Α. Δ. Στεμνίτσαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. —Καν. Α. Ι. Ε. Χιον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. —Καν. Δ. Κ. Χαρτούμ. Γνωρίζατέ μας τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δ. Καργ. διότι δὲν ἐφάνη. —Καν. Σ. Πρ. Μανσούραν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. —Καν. Μ. Σ. Σύρον. Συμδρομὴ σας ἐλήφθη. Συνεμορφώθημεν ὀδηγίας σας. Καὶ κ. Ε. Α. Κ. Ζαβέρδαν, Κ. Π. Γ. Λα Βος Σάμον, καὶ Μ. Α. Σάμον, Εὐ. Ι. Στ. Κύμη, Εὐ. Γ. Κ. Πύργον, Χρ. Α. Α. Φωκάτα, Μ. Π. Ἀγρίνιον, Π. Ν. Κ. Σπάρτην, Σ. Π. Σ. Ἀμισόν, Ε. Χ. Ν. Σύρον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. —Καν. Α. Α. Κ. Ζαγοράν. Ἐνεγράφητε. Ἡ συμδρομὴ εἶναι προπληρωτέα. —Καν. Εἰ. Γ. Κ. Κέρκυραν. Ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ αἰσθήματα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ξερότήγανα. Πέρνετε 1/2 ὀκ. ψιλὸ σιμιγδάλι τὸ ὁποῖον ἀνακατεύετε μετὰ μίαν κουταλιά καμένο βούτυρο. Ἐπιτετα προσθέτετε 3 αὐγά καὶ τὰ δουλεύετε. Ἐπιτετα προσθέτετε ἓνα ποτηράκι κονιάκ εἰς τὸ ζουμί ἐνὸς πορτοκαλιῦ καὶ τὰ τρίβετε καλὰ καλὰ, προσθέτετε ἀκόμη ἓξ διαλειμμάτων 2 ἢ 3 αὐγά, ὅσα σηκώσουν, ἕως ὅτου ἡ ζύμη πλάττεται εὐκόλα. Τότε ἀνοίγετε φύλλα ψιλὰ ἀπὸ τὴν ζύμη αὐτήν, τὰ κόπτετε εἰς λωρίδας ἐνὸς δακτύλου, εἴτε μετὰ τὸ μαχαίρι, εἴτε μετὰ τοῖς χεῖρας καὶ τὰ διπλώνετε εἰς ὅτι σχήματα θέλετε. Ὅταν τὰ ἐτοιμάσετε βλα βάζετε νὰ θράσῃ εἰς ἄφθονον πάχος βούτυρον μέσα εἰς βαθὺ τηγάνι καὶ εἰς ῥιχὴν κατσαρόλαν. ῥίπτετε μέσα τὰ ξηροτήγανά σας καὶ τὰ βράζετε ἕως νὰ κοκκινίσουν. Τὰ σερβίρετε ἐπάνω εἰς ἓνα στουπόχαρτο διὰ νὰ στεγνώσουν, τὰ τοποθετεῖτε ἐπιτετα εἰς πιατέλαν κατὰ σειρὰν πιτίζουσα μετὰ καρδία κοπανισμένα καὶ κανέλαν καὶ ἐπιτετα τὰ περιχύνετε μετὰ σιρόπι ἀπὸ ζάχαριν καλὰ δεμένο.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτρίαι καὶ ἀνταποκριταὶ μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ ῥυθμὸν ταχύτερον.

ΕΚΤΡΙΧΩΤΙΚΟΝ

Ι. ΚΑΝΤΖΟΥΚ

Τὸ ἐκτριχωτικὸν τοῦτο, ποραδεχθὲν ὑπὸ τῶν Κυριῶν εἶναι ἐπιτυχίας βεβαίας καὶ ἀσυστητόν, ἐξαλείφον ἐντελῶς ἀκαριαίως καὶ ἀνευ πόνου τρίχας, γενειάδα, καὶ κάθε τριχοφυῖαν προσώπου, χειρῶν κλπ., τῆς σκευασίας αὐτοῦ οὐδὲ ἀμετόχου πάσης βλαβερᾶς οὐσίας, εἶναι ἀβλαβέστατον.

Χρησιμότης

Διὰ νὰ ἐκτριχώσῃ τις οἰονδήποτε μέρος τοῦ σώματος, θέτει ἐντὸς δοχείου ὅσον κόβιν νομίζει ἐπαρκῆ, ὅπως κατασκευασθῇ δι' αὐτῆς μίαν μάζαν μαλακὴν, ἐπιθέτων αὐτὴν ἐλαφρῶς μετὰ εὐπάλειπτρον, ἐπὶ τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἐκτριχώσῃ.

Ἀνολόγως τῆς πυκνότητος τῆς τριχοφυΐας κρατεῖ τὴν μάζαν, ἢν κατεσκευάσῃ μετὰ τὴν κόβιν ἕως ὅτου ξηρανθῇ. Ἀφαιρεῖται μετὰ τὸ ἴδιον ὑπάλειπτρον, πλυνομένης τῆς ἐκτριχωθείσης θέσεως μετὰ ὕδωρ. Τὸ δερμα καθίσταται λευκὸν καὶ ἀπαλόν, τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει εἰς ἄλλας τοιοῦτου εἶδους σκευασίας, αἵτινες περιέχουσιν ἀρσενικόν, οὐσίαν δηλητηριώδη καὶ ἐπιβλαβῆ.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ τριχοφυΐα εἶναι μακρά, ἀναπόφευκτον τυγχάνει ν' ἀποκοπῇ καθ' ἡμισυ ἑκατοστόμετρον ἀπὸ τοῦ δερματος πρὶν λάβῃ χώραν ἢ ἐπίθεσις τῆς μάζης.

Μετὰ τὴν ἐκτριχώσιν εἶναι καλὸν νὰ δροσισθῇ ἢ ἐπιθερμῆς μετὰ ὀλίγον ἐκ τῆς «**Βαλδαμίνης Καντζούκ**» ἢ ὅποια καταπραΰνει πάντα ἐρεθισμὸν τοῦ δερματος.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΦΙΑΛΗΣ ΔΡ. 5

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ὁδὸς Σταδίου.

Ἡ σημασία τῶν φαρμακευτικῶν εἰδῶν ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς ἐν γένει εἶναι τόσον σπουδαία, ὥστε νὰ ἀποτελῇ γεγονός ἢ σύστασις τοῦ Γαλλικοῦ φαρμακείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τοῦ κ. Γ. Ἐλευθεροπούλου, ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται ἐπιτημονικὴν καὶ τελείαν ὑπὸ ἔποψιν ὀλικῶν ἐκτέλεσιν ὅλων τῶν ἐδῶ κατασκευαζομένων φαρμάκων. Πλήν τούτου, ὁ κ. Γ. Ἐλευθερόπουλος ἐφωδίσας τὸ Γαλλικὸν φαρμακεῖον του μετὰ ὅλα τὰ νεώτερα φάρμακα, τὰ specialités ὀρισμένων ἐν Εὐρώπῃ μεγάλων φαρμακευτικῶν οἰκῶν, τὰ ὅποια πωλεῖ εἰς τὰς τιμὰς αὐτῶν τῶν κατασκευαστῶν.

Ὁ τίτλος τοῦ φαρμακείου τούτου πιστοποιεῖ τὴν προμήθειαν ὅλων τῶν εἰδῶν του ἐκ Γαλλίας, ὅπου ὡς γνωστὸν αἱ νοθεύσεις εἶναι πράγματι ἀγνώστα.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρὸς γυναικολόγος, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειέρας γυναικολογικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς Mater-nité, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ **Μανρομυχάλῃ** ἀρ. 44 οἰκίαν της καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης μ. μ.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ φορέματα τῶν χορῶν καὶ ἐσπερίδων σας, τὰ μεταξωτά σας τὰ διαφανῆ καὶ τῆς chemizettes τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς écharges καὶ τῆ μεταξωτά σας δι' ἐπιπλα ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέγα καταστημα μεταξωτῶν τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ εὐκαρίῳ τῆς ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν της 30 ο)ο.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ